

Turkki vaatii ehdottomasti säännöllistä hoitoa ja trimmausta nyppimällä, mutta kotikunnostus ei ole kenellekään ylivoimainen opeteltava eikä säännöllinen perushoito vie aikaakaan ylen määrin.

Dandiedinmontinterrierit – DDT ry. on rodun virallinen edustaja Suomessa. Yhdistys on Suomen Kennelliiton, Helsingin Seudun Kennelpiirin sekä Suomen Terrierijärjestön jäsen.

Oma lehtemme ”DDT” ilmestyy kahdesti vuodessa, ja lisäksi vuosittain edellisen vuoden vuosikirja, johon on koottu kaikki viralliset tilastot: rekisteröinnit, näyttelytulokset ja -arvostelut sekä terveystulokset. Lisäksi jäsenet saavat 4 kertaa vuodessa Suomen Terrierijärjestön lehden ”Terrilife”, jossa yhdistyksellämme on oma palsta.

Vuosittain järjestetään yhdistyksen kesäpäivät, jossa harrastajilla on oiva tilaisuus tavata muita dandeja ihmisineen.

Dandiedinmontinterrierit – DDT ry, www.ddtry.org

– Jos haluat liittyä jäseneksi, ota yhteyttä jäsensihteriin:
Rita Sillsten, pentu@ddtry.org,
puh. 040-742 5296 tai 03-781 3804

© DDT ry. 2010.

Etusivun kuva, Lentävä dandie & Haukotus © Hanne Tuomenoksa.

Koira sohvalla, Dandielauma & Uitettu koira © Minna Repo.

Dandie Dinmont Tettiet

– mikä ihmeen dändindindin...?

Dandiedinmontinterttietä lyhyesti

Dandie on yksilönä sekä persoonana vähintäänkin yhtä kiehtova kuin tämän yhden vanhimman tunnustetun rodun historia.

Emämaan eli Englannin Dandie Club on perustettu marraskuussa 1875, ja englanninbulldogin kanssa se on maailman vanhin vastaava yhdistys. Mutta jo paljon aikaisemmin dandie tunnettiin Englannin ja Skotlannin rajamailla. Kuuluisa nimi rodun historiassa on läkkiseppä Piper Allan, joka koirineen kierteli maatilalta toiselle – ja heidän jälkeensä jäi lukuisia sinapin ja pippurin värisiä terriereitä.

Tuohon aikaan rotua käytettiin pikkuriistan ja tuhoeläinten pyydystämiseen, jossa tehtävässä se olikin hyvin arvostettu. Saalis vaihteli rotista aina mäyriin ja alueen isoihin hurjiin kettuihin, mutta dandie ei pelännyt ”mitään millä on karvat päällä”. Ja vaikka dandie nykyisin onkin useimmiten seurakoira, niin alkuperäiset käyttökoiran piirteet ovat tallella: vahvat leuat, isot hampaat, säänkestävä turkki, vankka rakenne, tukevat raajat ja kaivamiseen soveltuvat lujat kynnet.

Lähes täsmälleen 200 vuotta sitten tapahtui rodun kannalta jotain mielenkiintoista: Sir Walter Scottin kirja ”Guy Mannering” ilmestyi. Yksi romaanin keskeisistä hahmoista on maanviljelijä Dandie Dinmont, jolla on tilallaan liuta pieniä, ketteriä, sinapin ja pippurin värisiä terriereitä. Tästä hahmosta dandie on saanut nimensä – maailman ainoa fiktiivisen henkilön mukaan nimetty rotu!

”Dandie Dinmont kotonaan” – kuvitusta kirjaan ”Guy Mannering”.
Piirros: Steel Gourlay. Etsaus: H. Macbeth Raeburn.

Skotlannissa asui noihin aikoihin mies nimeltä James Davidson: maanviljelijä jolla oli lukuisia kirjassa kuvatun kaltaisia terriereitä (liekö olleet Piper Allanin peruja?), ja pian Davidsonia alettiin kutsua ”Dandie Dinmontiksi”. Scott kielsi tunteneensa Davidsonia ennen kirjansa ilmestymistä, mutta niin tai näin, lisänimi pysyi niin että jopa hänen hautakivessään lukee ”James Davidson (Dandie Dinmont)”. Englannin ja Caledonian Dandie Clubit pitävät yhä vieläkin huolta hautakiven kunnosta.

Myös Davidsonin koirat alkoivat herättää kiinnostusta, ja loppu onkin historiaa. Rodun taipaleen varrelta löytyy monia kiinnostavia matkakohteita ja dandie on mainio matkaseuralainen, mutta ei toki valita kotisohvallakaan. Tämän rodun edustajan kanssa ei elämä käy tylsäksi ja joka päivä on aihetta hymyyn.

Dandie on omanarvontuntoinen, ihmisrakas, huumorintajuinen, rohkea ja utelias – Suuri Persoona. Niitä löytyy joka lähtöön: on himolenkkeilijöitä, jotka menevät vaikka seinästä läpi jos jokapäiväinen reissu on jäämässä väliin, ja on nautiskelijoita jotka kyllä mielellään ulkoilevat ellei sitten satu olemaan sateinen ilma, joka soveltuu paremmin maailman mietiskelyyn sohvanurkasta käsin. On hurjia metsästäjiä, joiden lempipuhua on nurmikon tai hangen uumenissa lymyilevän saaliin vaaniminen, ja hössöjä joiden mielestä puuhaaminen on pääasia ja puuhan aihe täysin sivuseikka, tärkeintä että tekemistä riittää.

Dandie on kätevän kokoinen, se on helppo ottaa mukaan. Matalat raajat eivät kuitenkaan merkitse sitä etteikö se pystyisi ja jaksaisi liikua – ei todellakaan! Dandie on ketterä ja notkea, kääntyy täydestä vauhdista vaikka akselinsa ympäri ilman että vauhti siitä hiipuu. Rotu on myös pitkäikäinen ja varsin terve.